

העלון טעון גניזה
עלון מס' 809
שבת ויגש
שנת תשפ"ו

תפארת סניף

ע"ש הצדיק המלוב"ן רבי ינון חורי זצוק"ל, זי"ע
יוצא לאור ע"י ארגון "חסדי ינון" 1700-720-500

העלון מוקדש לעילוי נשמת

יוסף בן רבקה ז"ל
אולגה זימבול בת אמילי ז"ל
רבקה בת אולגה זימבול ז"ל
יעקב קיקי בן יסמיה ז"ל
נרמלה קונפטה בת רחל ז"ל
חנניה בן אורי ז"ל
דינה בת פורטונה ז"ל
אהרון בן מתתיהו ושרה ז"ל

לרפואה שלימה
שמואל בן שמחה

זמני שבת פרשת ויגש

פולג המנחה	הדלקת נרות	צאת שבת	רבינו תם
3.37	4.07	5.23	6.01
3.38	4.23	5.24	5.57
3.36	4.11	5.22	5.54
3.39	4.25	5.25	5.59

הפטרה: "ואתה בן אדם"

מטעמים לשולחן

ויקחו את מקניהם ואת רכושם... ויבאו מצרימה יעקב וכל זרעו אתו: בניו ובני בניו אתו בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה (מו, ו-ז)

מדוע מבדיל יעקב אבינו את בניו מבנותיו והכתוב אינו מונה את כולם בקבוצה אחת? אומר ה"אור החיים" הקדוש, רבנו חיים בן עטר זצ"ל, שאכן בא הכתוב להודיע שיש הפרש בין בני יעקב בירידתם למצרים: חלקם בא מרצונם לקבל גזרת מלך בלב שלם, ואלו היו מהם שהיו חוככים להתעכב מרדת לכור הברזל. ידוע ידעו בני יעקב שהנה הגיעה שעתה של קיום הגזרה האמורה בברית בין הבתרים (טו, יג) "כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה". והנה, היו מתוכם שאמרו: אם זהו רצונו של הקב"ה, נקבל על עצמנו גזרה זו בשמחה, ובאו לקבל את גזרת המלך בלב שלם, ואלו האחרים אמרו: מדוע צריכים אנחנו לרדת? ובקשו להתעכב. וזהו שאומר הכתוב - מבאר ה"אור החיים" - "בניו ובני בניו אתו בנותיו ובנות בניו וכל זרעו הביא אתו מצרימה", כלומר: בניו ונכדיו של יעקב אבינו באו מעצמם עמו, כדי לפרוע את שטר הגלות מרצונם, ולאחר מכן נאמר: "בנותיו ובנות בניו וכל זרעו, את הבנות והיננים צריך היה יעקב להביא, והם לא באו מרצונם. בהמשך דבריו מוסיף ה"אור החיים" ומסביר לפי זה את דברי חז"ל במדרש (שמות רבה א, ח) שאמרו שכל זמן שאחד מיורדי מצרים היה קים עדין לא התחיל השעבוד, ואלו לאחר שמחו כל יוצאי מצרים, שנאמר (שמות א, ו): "וימת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא", מיד התחיל השעבוד, ככתוב (שם ח): "ויקם מלך חדש על מצרים". ולכאורה קשה, הלא סרח בת אשר היתה מיורדי מצרים, ובכל זאת החל השעבוד עוד בעודה בחיים. ולא זו בלבד, אלא שגם יוכבד, אם משה רבנו, היתה מיורדי מצרים, שכן נמנתה על חשבון שבעים הנפשות שירדו, וגם בזמנה היה השעבוד, אם כן, כיצד מתאמה עבדה זו עם דברי חז"ל? אלא, מתוך ה"אור החיים", השעבוד לא היה בימיהם של אלו שירדו למצרים מרצונם, אלא רק בימיהם של אלו שלא ירדו למצרים מרצונם. והסבה לכך: "כי אולי שזה היה להם לתשלום קבלת גזרת מלך ברצון, פקע מהם השעבוד", וכל זאת כי "סמא דיסור קבול". סם הוא רפואה, אם כן, בבטוי זה מלמדנו ה"אור החיים", שרפואתם של היסורים היא קבלתם באהבה. לפיכך, מי שבא ברצון כדי לקבל גזרת מלך בלב שלם, זכה לכך שיסוריו נרפאו, ובימי לא החל השעבוד. וכך אומר ה"שערי תשובה" (שער רביעי): "ואם תמצא את החוטא תלאה, ותקרה אותו צרה, ויצדיק עליו את הדין ויקבל המוסר באהבה, יהיה זה לו למגן מן היסורים הרבים הראויים לבוא עליו". יסוד זה מבסס על דברי דוד המלך (תהלים עו, יא): "כי חמת אדם תודך שארית חמות תחגר", שפרושם: כאשר יודה האדם את הקב"ה בעת צער, שארית החמה, אשר אמורה היתה לבוא עליו "תחגר" על ידי הקב"ה ולא תבוא עליו. "זה הדרך" - מוסיף ה"שערי תשובה" ואומר - "משל למפתח החרב ומשיב אותה אל נדנה. ונאמר (ישעיהו יב א) 'אודך ה' כי אפתח בי, ישב אפק ותנחמני' שפרושו: אודך על מוסרך וקבלתיו באהבה. ובעבור זה שאודך על שאנפת בי - ישב אפק ותנחמני". רעיון זה, שלפני קבלת התנחומים באהבה גורמת להסרתם, מופיע גם בדברי ה"חפץ חיים" זצ"ל (שמירת הלשון, חלק ב): כשהקב"ה דבר עם משה רבנו, אומר ה"חפץ חיים", הוא אמר לו (שמות ד, ב): "מה זה בידך", ומשה משיב לו: "מטה". לאחר מכן מורה לו הקב"ה להשליך את המטה לארץ ולהפכו לנחש, ובשלב הבא לתפוס את הנחש בזנבו, והוא שוב יחזר להיות מטה. ומדגישה התורה שהפיתו של הנחש למטה נוצרה רק בכפו של משה, ככתוב (שם ד): "ויהי למטה בכפו", משום שבכך שאדם מקבל על עצמו את היסורים שהביא עליו הקב"ה, תכף ומיד מסתלק מעליו דין של מעלה. ומאחר ומשה הסכים לקבל את היסורים ואחז בכפו את הנחש - הוא זכה לכך שהנחש הפך למטה, ומדת הדין סרה מעליו. כיצא בכך מספרת הגמרא (עבודה זרה טז ע"ב) אודות רבי אליעזר שנתפס למינות, כלומר: הרומאים תפסו את רבי אליעזר, מאחר ולא הלך בדרכם וסרב לעבוד עבודה זרה, והעלו אותו לגרדום לדון, דהיינו: לשפוט אותו לגזר דין מות. "אמר לו אותו הגמון: 'זקן שכמותך יעסק בדברים בטלים הללו?'", ההגמון שדן אותו קורא לדברי תורתו של רבי אליעזר "דברים בטלים", בעיניו, כנראה, לספור אוטובוסים, או לעסוק בפוליטיקה הן משימות "מועילות" יותר... עפרא לפומיה! הלא למי יש זקנה טובה יותר, ללומדי תורה כל חייהם, או לאחרים? די אם נתבונן בסדר יומם של כל גדולי הדורות הזקנים, אשר יושבים ולומדים כצעירים, כדי להבין את משמעותה של "זקנה" אצל תלמידי חכמים. בתגובה לדברים אלו עונה לו רבי אליעזר: "נאמן עלי הדין", וכוננו היתה שאם הקב"ה גזר עליו למות, הוא מקבל זאת על עצמו באהבה. אולם גוי זה, מרב גאווה שהיתה בו, היה משוכנע כי רבי אליעזר התכוון אליו, ההגמון השופט, וכתוצאה מכך השיב לרבי אליעזר: "הואיל והאמת עליך, דימוס, פטור אתה", ופטרו מן הדין. ומבאר ה"חפץ חיים" שהצלתו המופלאה של רבי אליעזר ממות, ארעה בעקבות זאת שהוא קיבל על עצמו דין שמים, ומיד נסתלקה ממנו מדת הדין, ועלה בלב ההגמון לפטרו. הנה כי כן, אדם המקבל על עצמו יסורים באהבה, גורם לכך שהם יסורו מעליו, כפי שהרואים לרדת עם יעקב אבינו למצרים, זכו והשעבוד לא התחיל בימיהם.

ומתוק האור

ההלכה השבועית

הלכות יין הכשר לקדש עליו

א. מי שריית צמוקים, יש עליהם תורת יין לכל דבר, וברכתם בורא פרי הגפן, וכשרים לקידוש ולהבדלה, ובלבד שיהיו צמוקים שיש בהם לחלוחית, שאילו היה דורך אותם על ידי קורה, היה יוצא מהם דובשם, אבל אם היו יבשים מאד, שאפילו על ידי דריכה על ידי קורה לא יצא מהם לחלוחית כלל פסולים. (הרמב"ם הל' שבת פרק כט הלכה יז, הריב"ש סי' ט).

ב. שיעור זמן שריית הצמוקים במים, כדי שיהיה על המים שבהם תורת יין, יש אומרים שצריך שיהיו שרויים במים שלשה ימים שלמים מעת לעת, (שהם שבעים ושתיים שעות), ויש אומרים שדי להם בשיעור מעת לעת, (עשרים וארבע שעות). ואם לא נזכר להקדים שרייתם עד ערב שבת יש לדון אותם במדוכה, או לרסקם במיקסר, וליתנם במים, ולהרתיחם ולבשלם, ואחר כך לסוחטם ולסננם, ואז יהיה עליהם תורת יין וכשרים לקידוש ולהבדלה.

חזון עובדיה

אהבתם את העלון? רוצים לקבל אותו כל שבוע עכשיו גם בדוא"ל ובואצפ?

שלחו אלינו את כתובתכם למייל: tifaret@hasdeyionon.org או הכנסו ל - www.hasdeyionon.org או בואצפ: 050-9580500

גם עבור הבת. שיתפתי אותו בהתלבטויות השונות, עד שהחלטנו בינינו שאלך להתייעץ בדבר עם אחד הרבנים הקרובים אל משפחתנו - שהינו בר דעה ובר סמך, דמות מיוחדת במינה, בנם של קדושים ובעל תפארת וגדולה בזכות עצמו. הרב ששמע את התלבטויותי, הביע את דעתו כי אכן כך יש לעשות; יעץ לי שלא לעורר 'רעש' מן העניין ולא לפרסם בקרב השדכנים את מוכנותי לשמוע על אודות הבת, אלא שאפנה לאחד מהם שאני נותן בו את אימוני, ואגלה את אזניו שיוכל להציע על הבת ככל הנראה בעיניו. ואכן, פניתי אל שדכן ממודע, ובשיחה אישית סיפרתי לו דברים כהווייתם - בצירוף תנאי, לשמור את העניין בשקט וללא פרסום. השדכן, כשמעו על אודות ההתייעצות עם הרב, פנה לעסוק בעניינים מתוך רצינות רבה. בהעלותו לפנינו כמה הצעות, הציע ביניהן את בנה של משפ' וקסבוים מארה"ב, והצעה זו התקבלה על לבנו ביותר. בכל משך הברורים על אודות המדובר, הוא בני בסוד העניינים וסייע רבות; זירז ודירבן והפעיל, לא נח ולא שקט עד שנתבשר כי אכן עומד השידוך לצאת אל הפועל בעז"ה. בהגיע עת שמחת גמר השידוך, בסימן טוב ובמזל טוב, טרח לעשות נסיעה ארוכה מן הישיבה המצויה בעיר מרוחקת, כדי להגיע ולהשתתף אישית בשמחת המשפחה. אף שלא היתה זו כי אם שמחת 'ווארט' שקטה וקצרה, ועוד אמורים היינו לחגוג תוך יומיים סעודת מצוה לכתיבת ה'תנאים', על אף זאת ביקש להיות נוכח ב'ווארט' - כמו כדי להראות בגלוי לנו ולאחותו את שמחתו השלמה והאמיתית, בלב ונפש. אמרתי לו שאני בדעתי לפרסם את דבר השידוך ע"ג העיתון, בכך קיוויתי לחסוך ממנו מעט מאי-הנעימות - אולם הוא ביקשני בכל לשון של בקשה ותחנונים שהשידוך יפורסם ככל שידוך אחר, ושהשמחה תהיה מושלמת. כך גם בחלוף כמה חודשים, לעת שמחת הנישואין של בתי, היה שותף מלא ופעיל בכל מהלך השמחה. הורי החתן, משפחת וקסבוים, התפעמו מאד מן האח יקר-הרוח וממידותיו הנפלאות. אכן, בתבונתו ועינו הטובה, הצליח חיים לבטא בצורה הטובה ביותר שאין בלבו כל רגש אחר, זולת רינה וגיל על שג"ה שורה השמחה במעוננו, ועל שזכתה אחותו בזיווג הגון להקים בית בישראל. אותו רב נכבד, שבשעתו דברנו עמו על אודות שידוך הבת, פגש באותם ימים את אחד מבני המשפחה ושמו עמו על כך שב"ה הנה נחגגת שמחה בבית. הלה אמר לרב כי הכל אכן שמח וטוב ויפה, השבח לא-ל, אולם הלב נצטב במסתרים על ענינו של האח... לשמע הדברים נענה הרב ואיחל: "אל דאגה, יעזור ה', השידוך הזה יביא בע"ה את השידוך השני". תקופה קצרה לאחר הנישואין, יצאו חתני ובתי לארה"ב, לעשות את חג הפסח בבית ההורים, משפחת וקסבוים. במהלך ימי חול המועד, הגיעה לביקור - משפחת כהן, העומדת בקשרי ידידות עם משפ' וקסבוים. בתוך כך אמרה החותנת אל כלתה, בתי, שבכל פעם שמגיעה אל הבית משפחה זו - מהרהרת היא על ההתאמה שבין הבת שלהם לבין חיים, על אף היותה צעירה הימנו בהרבה. בספרה את הדברים, היתה החותנת כמתעניינת לשמוע את תגונת כלתה. לאחר שבתי הגיבה בענין רב, התקשרה החותנת לשדכן מקומו לבקשו שיסוק בהצעה המתאימה. אך השדכן אמר כי בעבר כנו העלה הצעות מארה"ב בפני הורי בת זו, משפ' כהן, אולם הם דחו את דבריו על הסף מפני שאינם רוצים בשום אופן לשמוע על אודות בחור המתגורר בארץ רחוקה; קשה להם לברר על משפחה המתגוררת מעבר לים, מה עוד שאינם יכולים לראות מקרוב את המדובר - והרי לא יעלה על הדעת להטריח הורים ובנם לבוא לארה"ב על סמך ספק. לשמע דבריו, ירדה ההצעה המוצלחת, עוד בטרם עלתה. כשבני היה כבר כבד עשרים וארבע, בתקופת חג השבועות, התקשרו אליו מהנהלת תנועת הנוער באירופה, לבקשו שיאות אף בשנה זו להגיע ולנווט את ההדרכה - אולם הפעם סרב ולא התעורר בלבו כל חשק לכך. טוב לו במקומו, יש לו את סדריו הקבועים, אין ברצונו לשנות את השגרה כליל ולצאת לתקופה כה ארוכה. ככל שהרבו להפציר בו, נענה להם כי גמר והחליט בלבו שלא יצא בשנה זו. רבות מחשבות בלב איש אלא של השגחה העליונה היתה תכנית אחרת. בתחילת חודש תמוז, אחר שכבר שהתה תנועת הנוער בהרי הנפש, התברר למנהלים שהם זקוקים נואשות לחיים ופשוט אינם מסתדרים בלעדיו. אחד מהם - שבמהלך ההדרכה בפעם הקודמת, התיידד עמו באופן מיוחד - התקשר אליו ושח לו ברורות שאין להם ברירה אחרת זולת להזניק אותו להגיע מיידית, ויהי מה; מצב ההדרכה אינו בטוב, מחמת כמה שינויים של הרגע האחרון, ובואו לארה"ב יציל את הכל. הוא הירבה להפציר ולהעתיך עליו בקשות ותחנונים - עד שבדיעבד החליט בני להסכים לו. לא אבה להוחרר כך את חברו הטוב, במצב כה נואש, בלי לבוא ולעזור לו - אף כי בחוסר חשק. קם אפוא והחל מתארגן לנסיעה לארה"ב. ביום המיועד יצא לנמל התעופה, כאשר אנו מצטרפים אליו ללוותו. עצרתי את הרכב בסמיכות לטרמינל הנוסעים. בטרם יצא אל דרכו, נפרדתי ממנו בחמימות - וברגעי הפרידה, ביטאתי נרגשות את הייחול ומשאלת הלב; אמרתי במעין בדיחותא: "אל נא תשוב משם ללא שידוך..."

המשך בשבוע הבא אי"ה

בחור יקר היה בני חיים נ"י, בעל מידות טובות ונעים הליכות, המנצל את זמניו ללימוד התורה והתנהגות כראון השי"ת. שבענו הימנו מלא הכף נחת וקורת רוח, הווינו תמיד להשי"ת על הפרי הנאה שנתברכנו בו. בהגיעו לפרקו, החלו מדברים בו נכבדות כהנה וכהנה - והשתדלנו לברור עבורו את המתאים ביותר, ככל הנראה בעינינו; מכירים אנו אותו העמק היטב ועל כן בקשנו למענו נפש משכלת שאדניה מושתתים על יראת שמים ומידות טובות. והיו השדכנים מציעים ומציעים, וככל שהתארכה הרשימה - חשנו כי טרם באה לפנינו ההצעה שאליה הננו מייחלים. כאשר נראה היה שאכן עלתה ובאה הצעה כזו והנה העניינים מתחילים להתקדם - נעצרו הדיבורים ברגע מסוים והעניין ירד מהפרק. תקופה זו נתמשכה והלכה שנה ועוד אחת, ולאחריה עוד שנה ועוד אחת. חבריו כבר עזבו את הישיבה בזה אחר זה ונפוצו על פני הארץ; מהם שכבר הכניסו בניהם לבגרות ולבגרותיהם קראו שמות - ואילו הוא, עוד נותר על מקומו; עושה את סדרי יומו כתמיד, ברוח נכון ונפש שקטה. לא דחק את השעה, סמוך היה לבטוח כי מה יצא הדבר; ידע כי אנו עושים למענו את מיטב המאמצים, וברצות ה' בוא תבוא השעה הטובה והמוצלחת גם אל חייו שלו. רוחו טובה היתה עליו תמיד, גם בתוך כדי התבגרות מתקדמת; משוחח היה עמנו ומשקט את הדאגה הנסוכה על קולנו - בהעניקו לנו הרגשה טובה ומלאה בטחון: "היה בסדר בעזרת השם", שב וחזר ואמר, "יש מקדימים ויש מאחרים ובלבד שבסופו של דבר הכל מגיעים להקמת בית...". כאשר תנועת נוער חרדית מאירופה, יצאה לנופש מאורגן בהרי ארה"ב - ומנהלה אישפו עבור כך מדריכים מתאימים מבני הישיבות בארה"ב - נודע להם על בנינו שהינו בחור ירא שמים וכן תורה, חביב ומוכשר; ביררו על אודותיו ומצאוהו מתאים להדרכה. חיים - שכבר היה אז בגיל מתקדם של שידוכין - ניאות להצעה, גם רבותיו וגם אנו תמכנו בכך ועודדנוהו. מי יודע, סברנו, שמא משם תבוא הישועה? אולי סיבה היא מאת מסובב הסיבות?! אכן, היתה זו בחירה מוצלחת ביותר. הבחורים האדוהו והעריצוהו ודמותו הבוגרת השפיעה עליהם אך טוב. בהיותו שם, התקשרתי לכמה ממכרי המתגוררים בארה"ב, וביקשתי לעסוק בענינו ולנסות את כוחם ברעיונות והצעות טובות; הן היו מצוי שם עתה למשך תקופה, שמו הטוב הולך לפניו ואהוב הוא על כל, שמא יהיה מי שישיית לבו לנצל את ההזדמנות?!... אלא שהוא שב משם כלעומת שבא. היטיב את ישיבתו על ספסלי הישיבה לקראת ה'זמן' החדש, ואז מתנו לעסוק בדברי תורה ולחיות את סדרי חייו כראון ה', בסבלנות וברוח נכון. ובביתנו, עננה קלה רובצת על הלב; השדכנים כבר אינם מרבים להתדפק בהצעות לרוב, רק לעתים רחוקות עולה הצעה כלשהי - וזו, או שמתבררת כאינה מתאימה, או שמתקדמת ומתקדמת עד שהצד השני עובר הימנה להצעות אחרות. כאשר היינו מאיצים בשדכנים שלא להרפות מעניינו, זיהינו בנימית קולם מעין טרוניה; כמו אמרו לנו "הרי הצענו והצענו, ואתם ברתם וסירבתם. מה בדינו לעשות עתה, כאשר גילו של הבחור רק מתבגר?!". מפני החברים הקרובים, שמענו תוכחה יותר מפורשת: "בגיל כזה", אמרו לנו, "כבר יש להתפשר, להטות אוזן גם אל הצעות שבעבר היו נדחות על הסף, לא על לברור...". שמענו ולבנו נחמץ בקרבנו; כלום הננו דוחים?! וכי אינם מטיים אמת לכל מה שעולה על הפרק?! הרי כלתה נפשנו לשדכן כבר, עד מתי נראהו יושב וממתין - ובפרט שאף בתנו הצעירה ממנו, הולכת ומתבגרת - אולם פשיטא לנו שלא ניאות מחמת קוצר רוח להתפשר על חשבון אושר חייו של בנינו; ברור שלא נסכים אל מה שנראה בעינינו בעליל - לאחר בירור מקיף - כחסר כל התאמה. ומה נעשה שכאשר כבר עולה סוף-סוף הצעה הנראית מתאימה, נעצרים ענייניה בשלב מסוים?! לא פעם דברנו עמו על כך באופן ישיר; בהיותו מתבגר והולך - לא היססנו להעלות בפניו את כל הנעשה בענינו ולשאול את פיו. גם הוא היה שלם עמנו בדעה ברורה שיש להתאזר בארך רוח, ולא לשקול את הדברים תוך כדי לחץ; להתנהל מענין לענין בסבלנות - ולה' הישועה. באחת השיחות ביני לבינו, הופתעתי לשמוע ממנו את הדברים דלהלן: "שמעני אבא", אמר, "מידי הגיעי הביתה, רואה אני את אחותי הצעירה ולבי נצטב; רוב חברותיה כבר מקימות בית והיא עודנה ממנת לאחיה - שיפנה את הדרך למענה... הרהרתי בדבר והחלטתי כי אל לכם לקשור את עניינה בעניני, התחילו נא להתעניין בהצעות שידוכים למענה ובע"ה חפץ ה' בידכם יצליח. אף אני אעשה ככל שיש בידי לסייע בענין ולברר על בחורים טובים מן הישיבה, בפרט על אחדים מבניהם שכבר הרהרתי כי נאה ויאה לדבר על אודותם...". נבוכתי לשמע הדברים, הגבתי ברגשות מעורבים וטרם ידעתי את שאעשה. בלילה ההוא נדדה שנתי, התהפכתי על יצועי בדמעות שליש על מצבו של בני; כאבתי את מצבו ונאחזתי התרגשות מול הצעתו הנדיבה וטוב לבו. שוב ייסרתי הרהורים - שמא לא טוב עשיתי שסירבתי על הצעות שונות שעלו על הפרק - ושוב ניסיתי לחזק את עצמי. גם בימים הבאים לא עשיתי מאומה בעניין הבת, אולם בשיחתנו הבאה - הוא חזר על הדברים ביתר הבהרה וביקש ממני שאזדרז לגשת אל השדכנים ולהודיעם כי מעתה ניתן להציע

עשיתי פדיון ב"חסדי ינון" ונושעתי...

מזה חצי שנה אנחנו מנסים להשכיר או למכור דירה שבבעלותנו, וזה ממש לא הולך. כל פעם מסיבה אחרת, כל אחד שמגיע והסיבה שלו. השקענו הרבה כסף בפרסום וכלום לא יצא מזה. החלטנו לעשות "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" עבור השכרה או מכירת הדירה. ביום ראשון בבקר עשו את הפדיון, באותו יום כבר הגיע מישור שרצה לקנות, אדם רציני, לא סתם. אבל לא קנה. למחרת ביום שני השכרנו את הדירה, עשינו זכרון דברים והיום יום חמישי, התקשרתי לבשר בשורות טובות, שחתמנו חוזה בשעה טובה. והכל קרה בפרט משבוע, מדהים! היום במחשבה לאחור חשבתי שהיה עדיף לעשות את "הפדיון נפש" במקום הפרסום... תודה לבורא עולם!

בעילום שם

הכלה השלי השם ישמור אותה היתה יומיים בחדר לידה, ללא התפתחות. לא היתה התקדמות. כבר ממש דאגתי. התקשרתי ל"חסדי ינון" שיעשו לה "פדיון נפש", שבעזרת השם תהיה התקדמות בלידה. אחרי 4 שעות ילדה. התינוק נולד כהה עם חבל הטבור כרוך על צוארו שלוש פעמים, ובסיעתא דשמיא ענקית ניצל, לאחר הפדיון הכל התקדם ועבר בשלום. למרות הסכנה. הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו. הם היו כבר ערוכים לניתוח, בסוף נולד בואקום, ואם לא היה מצליח, היו מנתחים, נמנע הניתוח והצילו את התינוק. חסדי השם כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו...

בעילום שם

יש לי שכן, השם ישמור אותו. במשך חצי שנה היה תלוי בין חיים ובין מוות, השם ירחם. היה מורדם ומונשם, ותוך כדי עבר ניתוח לב, בנוסף. כבר עמדו לקבוע לו הלוויה, השם ישמור ויציל. אנחנו שראינו את ההשתלשלות מהצד, הזמנו לו "פדיון נפש" ב"חסדי ינון" והלא יאומן קרה! אחרי הפדיון קם לתחיה, כפשוטו. בהתחלה הורידו לו את ההנשמה, והתעורר, ושתחררו אותו מהבית חולים, וחזר לתפקד תפקוד בריא, נס גלוי...אין מה להוסיף, ברוך פודה ומציל - ברוך שמו!

ר.ר

הבת שלי, שתהיה בריאה, דרכה על זכויות. זכויות נכנסה לה בכף הרגל. היה צריך לעשות לה תפרים. כמעט חודש סבלה מזה, ולא יכלה לדרוך על הרגל. אז התקשרתי ל"חסדי ינון" שיעשו לה "פדיון נפש". וברוך השם, השבח לאל, אחרי הפדיון הכל עבר לה, היא כבר הולכת, וחזרה לעצמה. רוצים להודות לבורא עולם!

א.ע. ירושלים

סמא דחיי - הסגולה הטובה ביותר להצלחה

שמר פי וקשוננו שמר מקצרות נפשו (פסדו ב"א ב"ט)

קְשִׁמְדָּבֵר דְּבָרִים הָאֲסוּרִים נְתִיפָה מַעֲלַת מְהִירַת הַדְּבָר לְרוּעָץ, שָׁכָן עַל יְדֵי כֹה מְרָבָה בְּדָבָרִים הָאֲסוּרִים

אֲכֹן כָּל זֶה שִׁיךְ דּוֹקָא קְשִׁמְדָּבֵר דְּבָרִי תוֹרָה אוֹ שְׁאָר דְּבָרִים הַגִּנּוּי, אֲבָל אִם הוּא מְדַבֵּר דְּבָרִים אֲסוּרִין, כְּגוֹן לְשׁוֹן הָרַע וְרִכְלִיּוֹת אוֹ שְׁאָר דְּבָרִים בְּטָלִים, נְתִיפָה מַעֲלָה הֵיוּ שֶׁל כֹּחַ הַדְּבָר אֲלֵיוֹ לְרוּעָץ. כִּי בְּלֹא הַמַּעֲלָה הֵיוּ הֵיךְ מִשְׁתַּדֵּל הַרְבֵּה מְאֹד בְּכֹחַ דְּבָרוֹ וְלֹא הֵיוּ מִתְרַבֵּין אֲלֵיוֹ הַלְאֻיָּן כֹּל כֵּךְ, אֲבָל כַּעַת כְּשֶׁהוּא מִשְׁתַּמֶּה עִם חֲבוּרָה אֵיזָה שְׁעוֹת וּמְדַבְּרִין שֶׁם לְשׁוֹן הָרַע וְרִכְלִיּוֹת וְגַם הוּא מִשְׁתַּמֶּה עִמָּהּ, בְּזֶה מִתְרַבֶּה עָלָיו הַלְאֻיָּן לְמֵאוֹת וְלֵאֲלָפִים.

**לבקשת הקוראים - מחכים לספורי ישועות שלכם
בטל: 1700-720-500 או בואצפ 050-9580500**

"יש הקונה את עולמו בשעה אחת"

היה שותף
לזיכוי הרבים באיזור מגוריק

לפרטים: 1700-720-500

מטבע הישועות שר הצדיק

לפרטים בקו הישועות **1700-720-500**

ארגון "חסדי ינון" עורך תיקון פדיון נפש

תיקון זה הוכח שפועל ישועות

פרטים בקו הישועות 1700-720-500

אילפא ורבי יוחנן היו עוסקים בתורה בבית המדרש, מצבם הכלכלי היה קשה מאד. אמרו זה לזה: "נקום ונצא לעשות עסק מסחרי להחיות את נפשנו". הם יצאו מהעיר, לא הרחיקו, הרגישו עצמם רעבים וישבו לאכול לחם תחת כותל רעוע. שמע רבי יוחנן ששני מלאכי השרת משוחחים ביניהם מאחורי הכותל, אמר האחד לחבירו: "בוא ונשליך עליהם את הכותל הזה ונקברם חיים, לפי שהם מניחים חיי עולם, עוזבים את בית המדרש ורוצים לעסוק בחיי פרנסה". השיב לו המלאך השני: "אנא עזבם לנפשם, כי יש בהם אחד מהם שהשעה עומדת לו ומזלו מאיר לו פנים". שאל רבי יוחנן את אילפא: "האם שמעת דבר מה?" השיב אילפא: "לא שמעתי כלום". אמר רבי יוחנן לעצמו: "אם אני שמעתי את דברי המלאכים ואילפא לא שמע, כנראה שהשעה עומדת לי, ועליי דיברו המלאכים". קם רבי יוחנן ואמר לאילפא: "אני חוזר לתורתי, אל בית המדרש, ואקיים בעצמי את הכתוב 'כי לא יחדל אביון מקרב הארץ' - הנני מוכן לחזור למשנתי למרות המצוקה הכלכלית בא אני שריו". נפרדו האחד מחבירו, אילפא הלך למסחרו ורבי יוחנן חזר אל בית המדרש. בחלוף הימים התפנה מקום למשרת ראש ישיבה, והמליכו את רבי יוחנן לראש הישיבה וכך הוא התעשר (תענית כא') כל אחד מאיתנו חווה ארועים רבים בחייו, לא תמיד נותנים אנו את דעתנו אליהם, רואים, שומעים, ומעבירים הלאה. לעיתים האדם נקלע למקום מסוים, רואה דבר, או שומע שמועה - לא סתם דווקא לך השמיעו את הדבר, לא סתם הגעת למקום פלוני, אם תפשפש בדבר תמצא שזהו כעין "בת קול" שיצאה משמים במיוחד בשבילך, כדי לעורר אותך, לעורר את ליבך, לתת לך כיוון דרך, להצילך מפח, להעלותך מדרגה. אם האדם ישים לב לכל המאורעות שפקדו דווקא אותו, הוא יכול למצוא בכך את הסיוע הנצרך לו לשינוי, את המורה הפרטי שלו, את המדרגה שתעלה אותו עוד שלב בדרך להצלחתו או להצלחתו... אל תתייחס לארועים כאילו לא היו, נסה ללמוד את המסר המסתתר, מהו רצון הבורא, מהו הניתיב להצלחה שלך...

רונן קרמא

שו"ת הלכתי

מאת הפוסק הגאון הגדול רבי עמרם פריד שליט"א

שאלה: האם מותר לעשן סיגריה רגילה או אלקטרונית בתענית ציבור? **תשובה:** מי שקשה לו יכול לעשן בצנעא, אמנם אף בכל השנה יש להיזהר בעישון סיגריות. סיגריה אלקטרונית אסורה בכל מקרה, כיון שבולע טעם וחשוב כשתיה. מקור: שו"ע סימן תקנה.

שאלה: האם מותר ללעוס מסטיק בצום כדי לפתוח את האוזניים?

תשובה: אסור ללעוס. מקור: שו"ע סימן תקסז.

שאלה: האם מותר לצחצח שיניים בצום?

תשובה: א. רק במקום צער (ריח רע שמפריע - נקרא צער) או במקום כבוד הבריות. ובט' באב רק במקום צער גדול. בתענית אסתר יש מקום להקל אף במקום צורך מעט. ב. גם באופן שמותר, יש להטות את הפה כלפי מטה ע"מ שלא לבלוע מים. מקור: שו"ע סימן תקסז סעיף ג.

הערות והארות על הלכות אלו ניתן לשלוח למייל:

6191265@GMAIL.COM

"ועשו לי מקדש – ושכנתי בתוכם"

חסדי ינון
התנועה החרדית

"בשעה טובה ומוצלחת, ב"חסידי ינון"
נפתח בימים אלו בית מדרש

ע"ש הצדיק המלובן ר' ינון חורי זצוק"ל

זכות נדידה וחד-פעמית! להיות שותפים בהקמה -

ניתן להקדיש ולהנציח:

לעילוי נשמת | לרפואה שלמה | להצלחת המשפחה
ארונו ^{נחום}דש | ספסלים | סטנדרים | ספרי קודש | שולחנות

כל תרומה נדבך נוסף בבנין מקדש מעט, במיוחד בימים קשים אלו...

לתרומות והקדשות:

050-9580500 ☎ 1700-720-500

או חשב' 3640582-בנק הדואר 09- סניף 01 (נא לציין עבור מה)

הפרשה המצויירת

// מתוך מדור "מטעמים לשולחן" //

